Opereta își caută viitorul

(Grigore Constantinescu – 2 aprilie 2007)

Un eveniment! Sâmbătă seara Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian” și-a redeschis sala cu primul spectacol, după doi ani de așteptări. De la incendiul devastator din timpul ministeriatului Monei Muscă și până acum, lupta de-a supraviețuirea este o veritabilă istorie a „căruței cu paiațe”. Ministrul Culturii și noul Director general al teatrului au găsim împreună soluții pentru a oferi artiștilor și, firește, publicului, măcar o parte viabilă din spațiul de reprezentații, construind o nouă scenă pe parterul fostului spațiu. Ideea este evident salvatoare prin recucerirea statutului de productivitate autonomă. Condițiile de spectacol discutabile însă.

Prima cortină a întoarcerii acasă a avut suspansul filmelor americane gen „ghici cine vine la cină?”, deoarece afișul nu anunța pe nimeni din familia operetiștilor ci doar un mare număr de regizori de teatru, din care puțini au făcut sau iubesc spectacole cu muzică, iar singurul dirijor în serviciu la pupitrul orhestrei venea din import – americanul Gary Dilworth.

În preambulul premierei cu titlu de cursă aviatică, „Broadway-București”, directorul Răzvan Ioan Dincă propunea o nouă viziune a producțiilor, cu abandonul vechiului repertoriu. Înțelegem că „Opereta fără operete” ar trebui să devină un teatru cam ca din vremea lui Alecsandri, de „Comedie cu cântice” (și dansuri), versiune autohtonă pentru Musical.

Premiera s-a dorit un mare spectacol de numere culese din musicalurile americane, cu soliști, abuz de microfoane, trupe de dans, decoruri funcționale (J. Werner), costume atractive (Doina Levintza excelentă!) și o bună dispoziție care și-a făcut cu greu loc între spectatori. Pe spațiul mic actual, cu o orchestră bine reglată și un cor modest, am urmărit evoluții ale artiștilor teatrului, în majoritate cam stânjeniți în noile haine, dar și invitați ca Loredana Groza, Irina Sârbu, Răzvan Mazilu. Coregrafii diverse (cea mai originală semnată de Florin Fieroiu), trupe de dans, regii fără impact au derulat numerele spectacolului concert fără a dovedi, în mare parte, superioritatea musicalului față de operetă. Ion Dacian, de pe frontispiciul Teatrului de Operetă, părea împăratul din poveste, care „cu un ochi plânge, cu un altul râde”. Doar el, prințul operetei românești, semnase ca regizor primul musical – „My fair Lady” – cu peste trei decenii în urmă. Deci mai era de demonstrat ceva acum?

Rămâne doar bucuria întoarcerii artiștilor acasă. Va reveni însă și publicul?